

Nieuwsbrief HALO - genoten
Jaargang 16 **nummer 1** **januari 2017**

Charlotte – Monique – Aat – Cees –Richard - Henk

wensen je een mooi en bewegelijk 2017

Inhoud:

- Afscheid Laan van Poot
- Gedicht
- Johan Sanderse
- Uit de (vak) wereld

Noteer nu in je agenda: 10 juni 2017.

De dag waarop het HALO-genootschap de spetterende en verrassende afscheidsreünie van het gebouw aan de Laan van Poot organiseert onder het motto:

JE GENOOT OP DE LAANVANPOOT

We beginnen op de HALO, gaan ludiek naar de Sportcampus, keren terug en sluiten af op het strand van 13 – 24 uur Een geheel verzorgde dag in het gezelschap van de vrienden van toen. Later meer.

Je kunt vanaf nu inschrijven. Dubbel klik op deze link.

<http://halo-genootschap.nl/reunie-inschrijving-10-juni-2017>

Reünie

Half vergeten, dus verdraaid
tot anekdotes die niet kloppen

juffrouw Hilsje bijvoorbeeld
die mank liep maar evengoed
angstwekkend met haar billen trilde
als wij baldadig waren

of bovenmeester Bot of Borst
die impulsief en enthousiast
zowel wartaal als melktanden uitsloeg
voor ons eigen bestwil

wat een tijd, lacht iedereen
maar op ieders gezicht
ligt ook de schrik
dat het mooiste nog moet komen.

Een gedicht uit de bundel “Een roos in december” uit 2015 van **Paul Roelofsen** (HALO 1963), dichter en één van de vele bijzondere talenten in het HALO-genootschap. Hij publiceerde en declameerde.

- - - -

Johan Sanderse (HALO 1974).

In december overleed hij plotsklaps, deze “gewone” gymmeester op een “gewone” basisschool. Vanaf het behalen van de akte tot zijn dood was hij aan de school verbonden. Zijn vriend geworden oud-directeur hield een afscheidsrede. Indrukwekkend te lezen hoeveel die “gewone” leraar voor zijn leerlingen en zijn school heeft betekend. Daarom hier deze ode aan een echte leraar.

Frans Plag vertelde:

Een aantal jaren geleden kreeg Johan-meer dan terecht- de Lucas Onderwijsprijs. Bij de uitreiking ervan hield hij op geheel eigen wijze een korte toespraak. Niet van: en ik dank mijn team, de kinderen, mijn familie en alle anderen” Nee: ”ja dit moest van mijn directeur, die in die roze trui daar, die draagt ie trouwens altijd”

Hij stond daar op het podium en had zichzelf versierd met de Paschalisaap. Een grote pluchen beest dat hij overal mee naar toe sleepte. Elk toernooi, elke bijzondere activiteit, de aap was er ter ondersteuning en ter versiering bij.

Johan versierde altijd alles. Hij versierde de kleedkamers bij de gymzaal, versierde de bibliotheek, versierde de aula, de kinderboekenweek, zijn auto, het schoolplein, de schoolkraampjes bij de CPC.

Hoe zou hij deze ruimte versieren? In ieder geval met zijn welbekende Hawai-Kerstman.

Maar al dat versieren, hoe mooi ook, was natuurlijk maar uiterlijk vertoon. Het stond voor nog iets veel mooiers.

Johan versierde het leven.

Johan versierde het leven, het bestaan, hij versierde het onderwijs.

Johan versierde het leven met zijn creativiteit en zijn humor.

Kortgeleden danste bij de opening van de kinderboekenweek een hoogbejaarde man door de aula. Een zeer vitale hoogbejaarde met een nieuwe heup. Die hoogbejaarde was de opvolger van een koning , een kok, een goochelaar, een wetenschapper, een tovenaars, een zwerver.

Johan verzong van alles, maakte er een verhaal van en kleedde het aan.

Hele verbaasde gezichten bij de kleuters als er in de broedmachine 's morgens vroeg ineens eendagskuikens én chocoladekuikens uit de eieren waren gekomen. “Dat kan echt?”

Voor ons legendarisch zijn de vermommingen, met misschien wel als hoogtepunt het optreden van verpleegster Johan achter de rolstoel van patiënt John, creatief en ranzig. Voor details, richt u tot John.

Johan versierde het onderwijs.

Oud-leerlingen van de school beginnen direct over meester Johan te praten als het om Paschalis gaat. “Ja natuurlijk heb ik bij hem gezeten”. Herinneringen aan discogym, rolschaatsbanen en spookzolders.

Gymnastiek was een feest van bewegen, niet van winnen of verliezen, niet van technisch goed uitgevoerde vogelnestjes.

Ongelooflijk hoe hij na afgekeurd te zijn voor zijn vak moeiteloos omschakelde naar de leesspecialist. Johan de leesmeester. Ook daar kon hij leerlingen die moeite hadden met lezen, daar al een aversie tegen hadden, met zijn enthousiasme stimuleren.

Niet alleen maar enthousiasme en creatieve werkvormen, maar ook zijn directheid en duidelijkheid naar kinderen zorgden voor zoveel plezier in leren bij kinderen.

En een beetje ondersteund door de snoepjespot. In het gedenkboek voor Johan dat op school ligt schreef een kind: “ Ik heb nog kiespijn van alle snoepjes die ik van je kreeg”

Hij schakelde over naar de man van de bibliotheek, kleepte die aan tot een echte plek waar je graag wilde komen, waar je werd uitgenodigd. Samen met Marianne en Marijke werd het een versierd pareltje in de school, zo belangrijk voor lezen, ontwikkeling en plezier.

Johan versierde het leven en het onderwijs.

Johan versierde het leven als mens. Hij was echt authentiek, gewoon Johan, heel integer en oprecht in alles.

Hij had een buitengewoon scherp pedagogisch inzicht. Hij handelde altijd in het belang van kinderen, dacht vanuit kinderen.

Hij versierde het onderwijs niet om het versieren, maar omdat je daardoor meer plezier hebt, meer leert, meer ontwikkelt, samen en alleen.

Daar hoorde bij pret, plezier, genieten, maar ook geen gezeur, niet miepen, aan de slag. Duidelijk zijn en direct : “Ja, ik weet dat je nu vervelend doet. Wegwezen”.

Hij speelde met kinderen op het plein, draaide aan het springtouw ook vaak, vanwege heupproblemen, zittend op een kruk. Vond dat ze recht hadden op hun spel, hun lol. En dus werd er gevoetbald , gehockeyd en touwtje gesprongen op een overvol schoolplein met honderden kinderen en het ging goed.

Maar wat is nu de opdracht voor het basisonderwijs? Wat willen we ze leren, welke vaardigheden en inzichten willen we terug zien bij de kinderen? Hoe willen we dat ze straks in het leven staan? Bij heel veel scholen staat beschreven: “ opgroeien tot een onafhankelijk en sociaal mens, positief kritisch op zichzelf en anderen. Met veel creativiteit en humor, ondernemend en nieuwsgierig” En dan denk ik: JOHAN.

Waarschijnlijk is het daarom dat onderwijs en hij een twee-eenheid waren en waarom we zoveel van hem houden.

Johan zei, als man van weinig woorden, niet vaak wat in de vergaderingen. Maar als hij wat zei was het wel direct raak en maakte het iedereen duidelijk waar het om ging: om de kinderen.

Hij kon fel zijn als hij vond dat dat niet het uitgangspunt was. Als het te veel moeite zou zijn wat extra's te doen, een stapje harder te lopen om de school en leren aantrekkelijk te maken, creatief te maken en uitdagend.

Hij was daarbij de verbinder, geloofde heilig in de kracht van verbondenheid en eenheid van een team om samen het beste te bereiken met kinderen. En in die verbinding liep hij voorop door heel veel te doen. Vaak gepland, maar vooral ook onverwacht. Met nu dan wel een heel onverwacht afscheid, al had hij dat wat mij betreft wel twintig jaar later had mogen doen.

Voor Johan was de Paschalis een groot deel van zijn leven, ook na zijn pensionering. Maar ach, er gaat vast wel weer iemand de broedmachine klaar zetten. De kinderboeken week wordt wel weer geopend, en de CPC weer gelopen.

Maar wie gaat het versieren? Wie o wie, want vanaf nu zullen we heel vaak met dat gemis worden geconfronteerd. Hoe gaan we die erfenis van een fantastisch mens en een unieke man recht doen?

Maar we kunnen wel meer handelen naar die erfenis. Het leven en onderwijs versieren en tot een feest maken
Late we vandaag daarmee beginnen. Allereerst door zijn leven, zijn bestaan en onze dankbaarheid voor alles wat hij heeft betekend en nog zal betekenen te versieren. Dat doen we als team van de Pastalisschool nu in verbondenheid rond de kist, rond Johan.

- - - -

Uit de (vak)wereld.

Bondscoach.

Het zal weinigen ontgaan zijn dat **Sarina Wiegman** (HALO 1994) is benoemd tot bondscoach van het Nationale dames voetbalteam. Of anderen ook zo veel aandacht krijgen is de vraag. Dus even een rijtje en afstudeerjaar (met het gevaar te vergeten).
Pim Verbeek (1979) Oman, voetbal; Mark Wotte (1983) jong Marokko, voetbal; Steven Mijnsbergen (1990) België, korfbal; Jeroen Otter (1993) Nederland, shorttrack; Wim Scholtmeijer (via ALO Groningen, 2008) Nederland, korfbal; Adam Lowinsky, Bermuda, turnen.

Blog.

De autodidactische bewegingswetenschapper **Ton Dekker** (HALO 1967) heeft vele acties ondernomen in zijn leven. Hij schrijft ook een blog. De zoekmachines reageren op onderstaande naam.

"Modern schaatsen, windsurfen en snowboarden".

In 28 afleveringen, tot nu toe, laat Ton zijn licht schijnen over allerlei onderwerpen die meestal met bewegen van doen hebben.

Hij heeft er over nagedacht, maar ook uitgeprobeerd en is niet bang zijn mislukkingen ook te vermelden.

Sportinnovatie

foto: www.hansknudde

Michel Bosman (HALO 1983), docent op de HALO was één van de winnaars van de Nationale Sportinnovatie prijzen. Samen met **Danica Mast** (bij de kast). Het is een onderdeel van het project gymzaal van de toekomst van het Lectoraat gezonde leefstijl in een stimulerende omgeving van de Haagse Hogeschool.

Sportkunde.

“Op alle acht hogescholen die sportopleidingen aanbieden heeft die studie vanaf september 2017 dezelfde naam: **Sportkunde**. De inhoud van de opleidingen verandert niet, de voornaamste reden voor de wijziging is de toegenomen **duidelijkheid** voor studenten, decanen en potentiële werkgevers. Iedere hogeschool blijft zijn eigen accenten behouden” zo schrijft woordvoeder Van Hulten.

Met de ALO noemt hij “een studie die niet valt onder de vlag van Sportkunde, terwijl er niet veel fantasie voor nodig is om in de ALO's als bij uitstek een sportopleiding te zien. Bij de opleiding Sportkunde

is sport een middel, bij de ALO een doel. Dat is een fundamenteel verschil.”

Discussie of deze laatste alinea recht doet aan de ALO's wordt hier maar niet gevoerd. Allen die een ALO hebben gevolgd weten daar voldoende vanaf. Duidelijk is wel dat de term “sportkunde” in plaats van b.v. “sportmanagement” een voorbeeld is van een misgeslagen plank. Vergelijking met de begrippen geneeskunde of plantkunde en de omschrijving ervan in van Dale, laten heel goed zien dat hier sprake is van misleiding. De verwarring voor bijvoorbeeld aanstaande studenten wordt eerder groter dan kleiner. Mogelijk ligt het feit dat de term “lekker in de bek ligt”, zoals de voor veel lezers nog bekende anatomie docent du Chatinier het uitdrukte, aan de basis van deze naamsverandering. Er zullen zeker veel mensen op af komen en dan later merken dat ze ergens anders moeten zijn.
